

ข้าวเปล่าหนึ่งถ้วย

คำวันหนึ่งเมื่อ20ปีที่แล้ว มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งทำทางเหมือนนักศึกษากำลัง
ลิ่งเลอยู่หน้าร้านบุฟเฟต์แห่งหนึ่ง เมื่อลูกค้าส่วนมากออกจากร้านแล้ว
เขาจึงเดินเข้าร้านมาด้วยอาการเขินอาย

“ขอข้าวเปล่าถ้วยหนึ่ง ขอขอบคุณครับ ” เด็กหนุ่มก้มหน้าพูด
เจ้าของร้านบุฟเฟต์เพิ่งเปิดใหม่เป็นถ้าแก่หนุ่มสาวคู่หนึ่ง เห็นเด็กหนุ่มไม่
เอากับข้าวก็รู้สึกสะท้อนใจ แต่ก็ไม่ได้ถามอะไร เขารีบตักข้าวพูนถ้วยส่ง
ให้กับเด็กหนุ่มคนนั้น

เด็กหนุ่มจ่ายเงินพร้อมกับพูดด้วยเสียงแผ่วเบาว่า

“ผมขอน้ำแกงราดบนข้าวสักหน่อยได้ไหมครับ?”

“ตามสบายเลยคะ ไม่คิดตังค์” ถ้าแก่เฒ่าพูด

เขากินไปได้ครึ่งถ้วย ก็สั่งอีกถ้วยหนึ่ง

“ไม่อิ่มใช่ไหม? ถ้วยนี้เดี๋ยวผมตักให้คุณมากหน่อย” ถ้าแก่พูดด้วยความ
เอาใจใส่

“ไม่ใช่ครับ ผมเอาใส่กล่อง พรุ่งนี้จะเอาไปกินที่มหาลัยนะครับ”

เมื่อถ้าแก่ได้ยิน ก็เดาออกว่า เด็กหนุ่มคนนี้น่ามาจากต่างจังหวัดในเขต
ภาคใต้เป็นแน่ ฐานะที่บ้านคงไม่สู้จะดีนัก เขาคงมาเรียนที่ไทเปคนเดียว
และคงจะทำงานและก็เรียนไปด้วย ดูก็รู้ว่าเด็กคนนี้น่าจะลำบากอยู่ไม่
น้อย

เขาจึงตักโร้วจ้าว(เนื้อเคี้ยวซอสสำหรับราดบนข้าว)ใส่ไว้ที่ใต้กล่องข้าว
จากนั้นก็เอาไข่ตุ๋นชาใส่ไปหนึ่งฟอง จากนั้นจึงตักข้าวอัดไปเต็มกล่อง
มองดูแล้วเหมือนไม่มีอะไรอยู่ในกล่องข้าว นอกเสียจากข้าวเปล่า

เมื่อภรรยาของเขาเห็นดังนั้น ก็เข้าใจในสิ่งที่สามีกำลังทำว่าต้องการช่วยเหลือเด็กหนุ่มคนนี้ แต่ไม่เข้าใจว่าทำไมไม่ราดโร้วจ้าวไว้บนข้าว จะใส่ไว้ใต้ข้าวทำไม?

ถ้าแก่กระซิบบอกภรรยาว่า “เด็กผู้ชายรักศักดิ์ศรี หากเขาเห็นว่าบนข้าวมีโร้วจ้าวเขาอาจคิดว่าเราทำทานแก่เขา หากเป็นอย่างนี้ คราวหน้าเขาจะไม่กล้ามาอีก ถ้าเขาไปกินร้านอื่นก็ได้กินแต่ข้าวเปล่า แล้วจะเอาแรงที่ไหนไปเรียนหนังสือ!”

“คุณเป็นคนดีจริงๆ จะช่วยเขายังกลัวเขาอายอีก”

“หากผมไม่ดี คุณจะแต่งงานกับผมหรือ!” ถ้าแก่หนุ่มหยอกเย้าผู้เป็นภรรยา

“ขอบคุณครับ ผมอิ่มแล้ว แล้วเจอกันใหม่ครับ” เด็กหนุ่มพูดจบก็หยิบข้าวกล่องแล้วเดินออกจากร้านไป

เมื่อเด็กหนุ่มถือข้าวกล่องที่ดูหนักกว่าข้าวเปล่าออกจากร้านไป ก็หันมายิ้มให้เจ้าของร้านทั้งสอง

“สู้ๆนะ พรุ่งนี้พบกันใหม่” ถ้าแก่พูดและโบกมือให้กับเด็กหนุ่มคนนั้น ในคำพูดประโยคนั้นของเขาแฝงด้วยคำเชิญให้เด็กหนุ่มมากินข้าวที่นี้ใหม่ในวันพรุ่งนี้

เด็กหนุ่มน้ำตาคลอ ไม่กล้าหันไปมองเจ้าของร้าน กลัวว่าน้ำตาจะร่วงให้เขาทั้งสองเห็น

จากนั้นเป็นต้นมา นอกจากว่าเป็นช่วงปิดเทอม พลบค่ำของทุกวัน เด็กหนุ่มก็จะมากินข้าวที่ร้าน เขาสั่งข้าวเปล่าหนึ่งถ้วยและข้าวเปล่าหนึ่งกล่องเอากลับบ้าน และใต้กล่องข้าวก็จะมีอาหารที่แตกต่างกันไปในแต่ละวัน จนเด็กหนุ่มเรียนจบปริญญาตรี ผ่านมา 20 ปีแล้ว ที่ร้านบุฟเฟต์แห่งนี้ไม่ได้ต้อนรับลูกค้าคนพิเศษคนนี้อีกเลย

อยู่ๆ ทางการก็ส่งจดหมายมาบอกว่าจะทำการเวนคืนที่และร้านของเขาก็เป็นหนึ่งใบนั้น สองสามีภรรยาอายุใกล้จะ50ปี เมื่อรู้ข่าวนี้ต่างก็ลัดกลุ่มใจ ชีวิตต่อไปข้างหน้าจะทำอย่างไร เงินทองที่จะได้จากทางการก็ไม่เพียงพอกับการจัดซื้อบ้านที่มีทำเลดีอย่างนี้ได้อีก แล้วลูกๆที่กำลังเรียนอยู่จะหาค่าเทอมมาจากไหน? ต่างก็กอดกันร้องไห้ไม่รู้จะจัดการกับชีวิตอย่างไรดี

เช้าวันหนึ่ง ชายคนหนึ่งแต่งกายภูมิฐานเข้ามาหาสองสามีภรรยา “สวัสดีครับคุณทั้งสอง ผมเป็นรองผู้จัดการบริษัท... ผู้จัดการใหญ่ของเราต้องการให้คุณเข้าไปทำร้านอาหารบุฟเฟต์ในบริษัทของเราที่กำลังจะทำการเปิดใหม่ในเร็วๆนี้ เรื่องค่าใช้จ่ายไม่ว่าจะเป็นการตกแต่งและอุปกรณ์ต่างๆ ค่าวัสดุในการทำอาหารทางเราจะเป็นผู้รับผิดชอบ ขอเพียงคุณจัดหาอุปกรณ์อาหารและบริหารงานก็พอ ส่วนกำไรแบ่งครึ่งกับบริษัทของเรา”

ผู้จัดการใหญ่ของบริษัทเป็นใครกัน? ทำไมเขาถึงดีกับเราอย่างนี้? เราไม่เคยรู้จักผู้หลักผู้ใหญ่ในสังคมเลยสักคนเดียว? สองสามีภรรยาต่างทำหน้าหงาย

“คุณทั้งสองเป็นผู้มีพระคุณของผู้จัดการใหญ่ของเรา ท่านบอกว่าท่านชอบกินไข่ตุ่นชาและโร้วจ้าวของร้านคุณมาก รายละเอียดผมทราบเพียงแค่นี้ นอกเหนือจากนี้คุณคงจะทราบได้เองเมื่อได้เจอกับผู้จัดการใหญ่ของเรา”

เมื่อเดินทางไปถึงบริษัท สองสามีภรรยาจึงรู้ว่า ผู้จัดการใหญ่ของบริษัทนี้ก็คือเด็กหนุ่มที่มากินข้าวเปล่ายามพลบค่ำทุกวันนั่นเอง หลังจากจบมหาวิทยาลัย เขาก็มุ่งมั่นสร้างเนื้อสร้างตัวจนสามารถเปิดบริษัทแห่งนี้

ได้ เขาสำนึกบุญคุณข้าวเปล่าที่สองสามีภรรยาให้เขากินตลอดเวลาที่
เรียนมหาวิทยาลัย หากไม่มีสองสามีภรรยาช่วยเหลือเขาในตอนนั้น เขา
คงลำบากและไม่สามารถเรียนจนจบได้

เรื่องราวก่อนเก่าแต่หนหลังถูกรื้อฟื้นขึ้นในวงสนทนาเคล้าเสียงหัวเราะ
และน้ำตา เมื่อถึงเวลาที่สองสามีภรรยาจะลากลับ ชายหนุ่มยืนขึ้นโค้ง
คำนับพร้อมกับพูดว่า

“สู้ๆนะครับ ต่อไปนี้บริษัทของเราต้องพึ่งพาคุณแล้วนะ พรุ่งนี้พบกับ
ใหม่”

@ ให้ความดีความชอบ รับด้วยจิตสำนึกคุณ โลกนี้ยังมีความอบอุ่นอยู่
เสมอ

Cr. นุสนธิ์บุคส์